

vene efterrettelige, men ogsaa undgaa Alt, hvad der ikke stemmer overens med den Hæderlighed, Paalidelighed og Nødtægtighed eller med den Agtelse for Statsmyndighederne; som en offentlig bestiftet Sagfører altid maa udvise. Som fremhævet i de ovennævnte Motiver lader det sig ifølge Disciplinarmyndighedens Bæsen neppe gjøre i Loven at give en nærmere Bestemmelse af dens Omraade; det maa være overladt til Sagførerraadens Skjønksomhed under Rekurs til det overordnede Sagførerraad at afgjøre, hvad der falder ind under den angivne, almindelige Ramme.

De Straffe, som Sagførerraadene kunne bringe i Anvendelse, ere nævnte i § 28 andet Stykke, ligesom det i sidste Stykke af Paragrafen er foreskrevet, at de nævnte Straffe selvsølgelig ikke kunne anvendes, førend der er givet den Paagjældende tilfrækkelig Veilighed til at erklære sig over de mod ham fremsatte Vebredelser. At isvrigt ikke et hvilket som helst nok saa ringe Brud paa den Sagførers paahvilende Pligter vil afgive Grund til at bringe Sagførerraadens Straffemyndighed til Anvendelse er naturligtvis en Selvsølge; men som bemærket i de oftnævnte Motiver, maa det ogsaa i denne Henseende overlades til Raadens egen Skjønksomhed at træffe den rette Grændse mellem en altsfor tilbageholdende og en altsfor vidtdeven, smaaligt Benyttelse af den dem tilkomnende Myndighed.

I § 30 indeholdes Reglerne om det overordnede Sagførerraad's Sammensætning og Forretningsorden. De her givne Forskrifter stemme med de Principer, som ligge til Grund for de om Sagførerraadene i denne Henseende givne Bestemmelser; dog maa bemærkes, at det er fundet stemmende med den Stilling og Betydning, som det overordnede Sagførerraad bør have, at sammes Formænd ikke vælges af Raadet selv, men udvælges af Justitsministeriet, der maa betragtes som den Regjeringsautoritet, under hvis Myndighed Raadet henhører.

Som i det Foregaaende antydet er man ved at foreslåa Oprættelsen af det overordnede Sagførerraad gaaet ud fra, at dette vil fremtræde som en naturlig Repræsentant for hele Landets Sagførerstand og som en Vøgter og Talsmand for Standens Interesser; men dets Virksomhed i denne Egenkab lader sig selvsølgelig ikke bestemme ved Lovforskrifter; dog er det med Raadets Betydning i denne Retning for Die, at der i Forslagets § 32 er optaget den Bestemmelse, at det overordnede Sagførerraad kan, naar det finder saadant hensigtsmæssigt, indkalde samtlige Medlemmer af Sagførerraadene for de enkelte Kredse til Forhandling om Gjenstande vedkommende Sagførerstandens Forhold og Interesser.

Afset fra den Betydning i den ovennævnte Henseende, som det overordnede Sagførerraad maatte faae, hvile Forslagets Bestemmelser om dette Raad paa den Betragtning, at dets Virksomhed vil forgrene sig i to Retninger. For det Første vil det nemlig have at udøve den overordnede Tilsynsmyndighed med samtlige Sagførere og Sagførerraad og med Hensyn hertil bestemmer § 31 andet Stykke i Slutningen, at det overordnede Sagførerraad kan give et Sagførerraad Paalæg om at gjøre et en Sagførers Forretningsvirksomhed vedrørende Forhold til Gjenstand for Undersøgelse, ligesom at det kan forlange Oplysninger fra de enkelte Sagførerraad om Sagførernes Forhold i deres juridiske Forretningsvirksomhed. Som henhørende under det overordnede Sagførerraad's Tilsynsmyndighed maa her ogsaa fremhæves den i § 29 i Slutningen optagne Bestemmelse om, at det overordnede Sagførerraad's Erklæring skal indbentes; naar en Sagfører søger Bestikkelse ved en Ret, der er overordnet den, ved hvilken han hidtil har virket, samt at Bestikkelsen skal nægtes, naar samtlige Raadets Medlemmer ere enige i, at Andragetens Forretningsvirksomhed har været af den Bestaffenhed, at hans Andragende ikke bør tages til Folge. Derjom derimod kun Flertallet af Raadets Medlemmer udtaler sig herimod, afgjør Justitsministeriet Sagen. Det er efter Ministeriets Formenting klart, at en Sagførers Forhold kan være af den Bestaffenhed, at det skjøndt det ikke lader sig karakterisere som Uretfæstighed eller Uredelighed; dog maa være til Hinder for, at der meddeles ham Bestikkelse til at udøve en højere Art af Sagførervirksomhed end den, hans nuværende Bestikkelse giver ham Adgang til. Fastere Regler lade sig imidlertid ifølge Forholdets Bestaffenhed ikke opstille; Afgjørelsen maa heri paa et diskretionært Skjøn, som regelmæssigt maa lægges i den bestikkende Autoritets Haand. Men ligesom man ikke har været Betsænkkelig ved at give Vedkommende Ret til at fordrø Bestikkelse, naar det overordnede Sagførerraad's Erklæring enstemmig gaar ud paa, at den Paagjældendes Forhold ikke have været til Hinder for, at den nu attraaede Bestikkelse meddeles, saaledes finder man ogsaa, at Raadets Erklæring bør være afgjorende, naar samtlige dets Medlemmer ere enige i, at dette har været Tilfældet.

Dernæst vil det overordnede Sagførerraad være den Rekursautoritet, til hvilken den, der er utilfreds med et Sagførerraad's Beslutninger, enten maa eller dog kan henvende sig. Herom findes de nærmere Regler i § 31. Skjøndt der formentlig kunde være Spørgsmaal om, at det overordnede Sagførerraad's Beslutninger i alle Tilfælde skulde være endelige, har man dog ment, at det ikke vilde stemme med den almindelige Retsanskuelse at gjøre Beslutningerne uomstødelige.